

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 340/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SWIPO, s. r. o., Matice slovenskej 1, Stropkov, právne zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Sásfaiom, Advokátska kancelária, Mlynárska 15, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžo 26/2015 z 25. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SWIPO, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SWIPO, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžo 26/2015 z 25. mája 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z priložených rozhodnutí vyplýva, že Okresný úrad Prešov, pozemkový a lesný odbor (ďalej len „pozemkový úrad“) ako príslušný správny orgán podľa § 5 zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pozemkových úpravách“) rozhodoval o reštitučnom nároku [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] proti povinnej osobe Kovohuty Krompachy, štátny podnik, resp. jej právnenému nástupcovi Kovohuty Krompachy, akciová spoločnosť (obe právnické osoby následne zanikli). Rozhodnutím č. OU-PO-PLO-2014/00673-121/ŠK z 8. októbra 2014 rozhodol o vydaní dotknutých nehnuteľností [REDAKOVANÉ] ako oprávnenej osobe (druhá žiadateľka v priebehu konania zomrela). Sťažovateľka mala v konaní postavenie účastníčky, pretože bola v čase konania zapísaná na liste vlastníctva sporových nehnuteľností ako ich vlastníčka.

3. Sťažovateľka podala Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) návrh na preskúmanie rozhodnutia pozemkového úradu. Krajský súd uvedené rozhodnutie potvrdil. Podobne ako pozemkový úrad mal aj krajský súd za preukázané, že vlastníkom predmetných pozemkov ku dňu účinnosti zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pôde“) bol štátny podnik Kovohuty Krompachy, ktorý je podľa § 5 ods. 1 zákona o pôde povinnou osobou. Právnym nástupcom štátneho podniku sa stala obchodná spoločnosť Kovohuty Krompachy, akciová spoločnosť, na ktorú bol v roku 1999 vyhlásený konkurz. Kúpnu zmluvou z 9. marca 2000 uzavretou medzi správcom konkurznej podstaty, sťažovateľkou a [REDAKOVANÉ] boli dotknuté nehnuteľnosti prevedené do vlastníctva naposledy menovaných. V čase rozhodovania krajského súdu bola výlučnou vlastníčkou dotknutých nehnuteľností sťažovateľka. Keďže ustanovenie § 5 ods. 3 zákona o pôde zakazovalo povinnej osobe previesť nehnuteľnosti, na ktoré bol uplatnený reštitučný nárok, do vlastníctva inej osoby (s následkom neplatnosti takéhoto úkonu), bol aj predmetný právny úkon, ktorým boli nehnuteľnosti prevedené do vlastníctva sťažovateľky, neplatný.

Pozemkový úrad za daných okolností nekonal so sťažovateľkou ako s povinnou osobou, ako to namietal jej právny zástupca, ale ako s účastníčkou konania, ktorá bola ako vlastníčka nehnuteľností zapísaná na príslušnom liste vlastníctva.

4. Krajský súd sa s pozemkovým úradom stotožnil aj v tom, že v danej veci boli splnené podmienky na navrátenie vlastníctva upravené v § 6 zákona o pôde. Podľa § 6 písm. m) zákona o pôde sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia za náhradu, pokiaľ nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila účelu, na ktorý bola vyvlastnená. V konaní bolo podľa krajského súdu nesporne preukázané, že k odňatiu vlastníckeho práva došlo vyvlastnením podľa rozhodnutia Okresného národného výboru v Prešove č. Výst.: 4461/82 z 22. októbra 1983. Nehnuteľnosti boli vyvlastnené pre účely výstavby „Doškoľovacieho strediska LM“ v prospech Československého štátu. Pozemkový úrad v tejto súvislosti skúmal, či nehnuteľnosti podľa § 6 ods. 1 písm. m) zákona o pôde slúžili účelu, pre ktorý boli vyvlastnené. Navrhovatelia (vrátane sťažovateľky) tvrdili, že sporné nehnuteľnosti boli vyvlastnené na účely strelnice, ktorá bola riadne zriadená a sfunkčnená a do dnešného dňa slúži tomuto účelu. Pozemkový úrad však dospel k opačnému záveru. Na základe obhliadky na mieste samom 14. mája 2013 bolo zistené, že *„(...)doškoľovacie stredisko a ani objekty bývalej strelnice sa na pozemkoch predmetu tohto reštitučného nároku nenachádzajú, s výnimkou studní patriacich k doškoľovaciemu stredisku“*. Ani v znaleckom posudku vyhotovenom správcom konkurznej podstaty na účely ocenenia nehnuteľností neboli popísané a ani ocenené žiadne technické prvky strelnice, ktoré sa v danom priestore nachádzajú v súčasnosti. Ak na vyvlastnených pozemkoch mala byť v minulosti zriadená strelnica, k jej zriadeniu mala existovať platná dokumentácia. V čase vyvlastnenia podľa vtedy platnej vyhlášky Ministerstva vnútra č. 124/1961 Zb. o strelných zbraniach a strelive (účinnejš do 1. apríla 1984) bolo totiž možné streľby vykonávať len na schválených strelniciach. Dokumentácia týkajúca sa výstavby „Doškoľovacieho strediska LM“, ktorá bola z dostupných archívov odporcom zadovážená, neobsahovala žiadnu dokumentáciu popisujúcu stavbu strelnice, jej technické prvky ani technické parametre. Ak teda na danom mieste v minulosti existovala strelnica, tak bez právneho dôvodu. Aj v tejto časti bolo podľa krajského súdu rozhodnutie pozemkového úradu vecne správne a zákonné.

5. Sťažovateľka napadla rozhodnutie krajského súdu odvolaním. Najvyšší súd však nezistil dôvod, aby sa od „*od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu*“ odchýlil, pričom vo svojom rozhodnutí sa obmedzil „*len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia*“. Odvolatelia podľa jeho názoru uplatnili dva okruhy námietok, a to námietku týkajúcu sa ustanovenia § 5 ods. 3 zákona o pôde (tzv. blokačné ustanovenie) v súvislosti s kúpnu zmluvou z 9. marca 2000 uzavretou medzi sťažovateľkou ako kupujúcou a správcom konkurznej podstaty ako predávajúcim a námietku týkajúcu sa ustanovenia § 6 ods. 1 písm. m) zákona o pôde, teda či došlo k splneniu podmienky na navrátenie vlastníctva, a to či nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila účelu, pre ktorý bola vyvlastnená.

6. K prvej námietke najvyšší súd uviedol predovšetkým, že:

„[o]dvolací súd v zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona udáva, že povinnou osobou v zmysle citovanej právnej normy je teda právnická osoba, ktorá má nehnuteľnosť, ku ktorej si reštitučný nárok uplatnila oprávnená osoba, ku dňu účinnosti reštitučného zákona, v držbe, t. j. právnická osoba, ktorá mala ku dňu účinnosti toho zákona k nehnuteľnosti vo vlastníctve Českej a Slovenskej Federatívnej republiky, Českej republiky alebo Slovenskej republiky právo hospodárenia alebo právo trvalého užívania. (§ 5 ods. 1,2 zákona o pôde).

Zákonodarca jednoznačne v ustanovení § 5 ods. 3 zákona o pôde momentom účinnosti tohto zákona povinnej osobe uložil povinnosť nakladať s pozemkom so starostlivosťou riadneho hospodára a súčasne mu uložil zákaz previesť tento pozemok na inú osobu pod následkom neplatnosti takéhoto právneho úkonu. Predmetná neplatnosť v danom prípade nastáva automaticky zo zákona bez toho, aby bolo potrebné neplatnosť príslušného právneho úkonu nejakým spôsobom osobitne vysloviť v inom súdnom konaní. Vzhľadom k zmyslu zákona o pôde, ktorým je odčiniť aspoň niektoré majetkové krivdy, je potrebné reštitučné nároky považovať za primáme, a to i za cenu zásahu do už uskutočnených majetkoprávných posunov. Akýkoľvek iný výklad by urobil blokačné ustanovenie § 5 ods. 3 o pôde bezcenným.

Odvolačí súd zároveň s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 127/2010-35 z 22.06.2010, považuje za potrebné uviesť, že k reštitučným nárokom žiadateľov je potrebné pristupovať zvlášť citlivo, aby v konaní podľa týchto zákonov v súlade so záujmami týchto osôb, ktorých ujma na základných ľudských právach a slobodách má byť aspoň čiastočne kompenzovaná, nedochádzalo k ďalším krivdám. Nepochybne z toho vyplýva povinnosť pre všeobecné súdy vykladať právne normy v súlade s ústavnými princípmi, ktoré sú v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu).“

7. K námietke, že nehnuteľnosť slúži účelu, na ktorý bola vyvlastnená, a teda nebola splnená podmienka na navrátenie vlastníctva v zmysle § 6 ods. 1 písm. m) zákona o pôde, odvolací súd uviedol najmä, že:

„Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu, z dôvodu zabezpečenia zákonných práv účastníkov konania vyplývajúcich z ust. § 33 Správneho poriadku sa dňa 14.05.2013 uskutočnilo ústne pojednávanie spojené s ohliadkou na mieste samom, na ktoré boli predvolaní účastníci konania. Účasť prítomných bola zaevidovaná v prezenčnej listine. Na tvári miesta bolo zistené, že pôvodná pozemkovoknižná parcela mpč. ■■■ je v súčasnosti rovinatá lúka, cez jej časť prechádza lesná cesta a na časti pôvodnej pozemkovoknižnej parcely mpč. ■■■ sa nachádzajú dve studne ohradené pletivovým plotom, že parcela mpč. ■■■ je strmá lúka, nachádzajúca sa za kopcom porasteným trávou a krovím, ktorý vlastník označil ako umelo vytvorený ochranný val strelnice. Súčasný vlastník priamo na ohliadke zdôraznil, že existenciu strelnice v danej lokalite preukazujú nástrelné valy, ochranný val a zostatky elektrických rozvádzačov k terčom. Poukázal na nábojnice, nachádzajúce sa v čase ohliadky na povrchu ochranného valu. Prítomný znalec s asistentom opakovane premerali hranice pôvodných parciel mpč. ■■■ a ■■■ kde sa jednoznačne preukázalo, že doškoľovacie stredisko a ani objekty bývalej strelnice sa na pozemkoch predmetu tohto reštitučného nároku nenachádzajú, s výnimkou studní patriacich k doškoľovaciemu stredisku.“

8. Sťažovateľka v úvode svojej sťažnosti zhŕňa skutkový stav veci, následne konštatuje, že napadnutý rozsudok vykazuje prvky ľubovôle a arbitrárnosti. Uvádza najmä, že:

„V uvedenom rozsudku Najvyššieho súdu SR, ale aj v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Sp 8/2014-159 zo dňa 08. októbra 2014 je interpretácia tam uvádzaných predpisov natoľko extrémna, zúžená, nereagujúca na podstatné námietky sťažovateľa aj druhého odvolateľa, že vybočuje z medzí ústavnosti. Najvyšší súd odobril rozsudok Krajského súdu v Prešove a tým aj rozhodnutie Okresného úradu Prešov, Pozemkový a lesný odbor rozsudkom, ktorý interpretuje zákonné ustanovenie zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov natoľko extenzívne, že tým založil povinnosť jednotlivcovi konať nad rozsah zákona, čím dochádza k porušeniu čl. 13 ods. 1 ústavy štrukturálny princíp demokratického a právneho štátu, podľa ktorého možno štátnu moc uplatňovať len v prípadoch a medziach ustanovených zákonom, a to spôsobom, ktorý zákon ustanoví. Rovnako tak ustanovovanie povinností súdom je limitované zákonom pri súčasnom zachovávaní základných práv a slobôd.

Domnievame sa, že tu ide o ľubovôľu všeobecných súdov, keďže nielen Krajský súd v Prešove, ale aj Najvyšší súd SR si nesplnili povinnosť svoje rozhodnutie v príslušnom ohľade riadne, t. j. adekvátne, racionálne a logicky odôvodniť. Rovnako rozhodnutie vykazuje extrémny nesúlad medzi právnymi závermi a vykonanými dôkazmi a z nich vyvodenými skutkovými závermi. Na tieto skutočnosti sme upozorňovali nielen konajúci správny orgán už od roku 2008, ale tieto námietky sme uplatnili aj v návrhu na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu na Krajskom súde v Prešove a v odvolaní na Najvyšší súd SR. Rovnako námietky vzniesol v uvedených prípadoch aj záložný veriteľ p. [REDAKOVANÉ]. Vzhľadom k tomu, že Najvyšší súd SR potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 08. októbra 2014 a fakticky tým aj rozhodnutie správneho orgánu t.j. Okresného úradu Prešov, Pozemkový a lesný odbor - domnievame sa, že v uvedenom prípade sa jedná o výklad a použitie Jednoduchého práva, ktorý je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

Odvolačí súd sa iba stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa. Hoci zákon umožňuje odvolaciemu súdu pri potvrdzujúcom rozsudku stotožniť sa so skutkovým stavom

zisteným súdom prvého stupňa a s právnym zdôvodnením, nemôže tak urobiť bez toho, aby zaujal stanovisko aspoň k niektorým, najzávažnejším odvolacím námietkam. Takýto rozsudok je arbitrárny, porušujúci ústavné právo účastníka konania a spravodlivý súdny proces včítane náležitého odôvodnenia rozhodnutia.“

9. Krajský súd ani odvolací súd sa podľa sťažovateľky nezaoberali všetkými jej námietkami, ktoré v ústavnej sťažnosti vymenúva. Podľa ústavného súdu je však súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pokiaľ sa teda odvolací súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal námietkami brojacimi proti dôvodom uvedeným v rozhodnutí súdu prvého stupňa, takýto jeho postup je nezlučiteľný so zásadou spravodlivosti konania. Tým, že uvedený princíp nebol rešpektovaný odvolacím súdom (ale ani súdom prvého stupňa), malo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1 ústavy.

10. Sťažovateľka preto navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR v náleze vyslovil že Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.5.2016 sp. zn. 10Sžo26/2015, boli porušené jeho základné práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Navrhujeme aby citovaný rozsudok Ústavný súd SR zrušil a vec vrátil NS SR.

Sťažovateľ uplatňuje náhradu trov z právneho zastúpenia v sume 363,78 €.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

14. V súvislosti s preskúmaním rozhodnutí všeobecných súdov v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

15. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil ústavný súd v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy v súlade s ich znením, obsahom i duchom, teda nijako nevybočil z medzí určených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na tomto mieste je nutné pripomenúť, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania. Z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 35/2010). Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľka dostala odpovede na všetky otázky, ktoré uplatnila vo svojich opravných prostriedkoch a ktoré boli relevantné pre rozhodnutie v danej veci. Všeobecné súdy sa podrobne zaoberali otázkou povinnej osoby, následkami porušenia blokačného ustanovenia, postavením sťažovateľky ako účastníčky konania, ale aj otázkou naplnenia podmienok pre navrátenie vlastníctva upravených v § 6 zákona o pôde. Z ústavnej sťažnosti

plynie hlavne polemika so súdmi prijatými závermi. Ústavný súd však opakovane pripomína, že nie je jeho úlohou prehodnocovať či dopĺňať právne závery, ku ktorým dospeli všeobecné súdy. S ohľadom na to, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti opakuje námietky, na ktoré už dostala vyčerpávajúcu odpoveď, postačí na napadnuté rozhodnutia plne odkázať.

16. Závery najvyššieho súdu a ich odôvodnenie, ako aj postup najvyššieho súdu v odvolacom konaní je teda nutné považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Z týchto dôvodov je potrebné odmietnuť sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2017